

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)
της 12ης Δεκεμβρίου 1997 *

Στην υπόθεση T-167/94 (92),

Detlef Nölle, υπό την εμπορική επωνυμία «Eugen Nölle», κάτοικος Remscheid (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τον Frank Montag και τον Hans-Joachim Prieß, δικηγόρους Βρυξελλών,

αιτών,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους Jorge Monteiro και Jürgen Huber, νομικούς συμβούλους, επικουρούμενους από τους Hans-Jürgen Rabe και Georg Berrisch, δικηγόρους Αμβούργου και Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

και

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Eric White, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Claus-Michael Harpe, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασθέντα στην Επιτροπή, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθών,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση καθορισμού των δικαστικών εξόδων κατόπιν της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1995, T-167/94, Nölle κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2589),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. Καλογερόπουλο, Πρόεδρο, C. P. Briët, C. W. Bellamy, A. Potocki και J. Pitting, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Ιουνίου 1993, η επιχείρηση Eugen Nölle (στο εξής: Nölle) άσκησε κατά του Συμβουλίου και της Επιτροπής αγωγή βάσει των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζήτησε την αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίστηκε ότι υπέστη λόγω της εκδόσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 725/89 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 1989, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ψηκτρών και πινέλων για χρωμάτισμα, επίχριση και βερνίκωμα και παρόμοιων ψηκτρών και πινέλων, καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ που επιβάλλεται στις εισαγωγές αυτές (ΕΕ L 79, σ. 24, στο εξής: κανονισμός 725/89), ο οποίος κηρύχθηκε ανίσχυρος με την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1991, C-16/90, Nölle (Συλλογή 1991, σ. I-5163).

- 2 Με διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Απριλίου 1994, η υπόθεση παραπέμφθηκε στο Πρωτοδικείο.
- 3 Με απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 1995, T-167/94, Nölle κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2589), το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα) απέρριψε την αγωγή της επιχείρησης Nölle και καταδίκασε την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 4 Με επιστολή της 18ης Ιανουαρίου 1996, το Συμβούλιο ζήτησε από τη Nölle να του καταβάλει το ποσό των 27 324,71 γερμανικών μάρκων (DM), ως δικαστικά έξοδα δυνάμενα να αναζητηθούν. Το ποσό αυτό περιελάμβανε έξοδα μετακινήσεως του εκπροσώπου του Συμβουλίου, ύψους 364,71 DM καθώς και την αμοιβή του δικηγόρου και τα συναφή έξοδα, ύψους 26 960 DM, ποσό που αντιστοιχεί σε εργασία 76 ωρών.
- 5 Με επιστολή της 2ας Μαΐου 1996, η Nölle αρνήθηκε να ικανοποιήσει το αίτημα του Συμβουλίου και πρότεινε να του καταβάλει δικαστικά έξοδα συνολικού ύψους 7 000 DM.
- 6 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Οκτωβρίου 1996, το Συμβούλιο υπέβαλε, βάσει του άρθρου 92, παράγραφοι 1 και 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, αίτηση με την οποία ζητεί να καθοριστούν τα δυνάμενα να αναζητηθούν δικαστικά έξοδα στο ποσό των 27 324,71 DM και να καταδικαστεί η Nölle στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας, ανερχόμενα σε 1 500 DM.
- 7 Με υπόμνημα που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Νοεμβρίου 1996, η Nölle κατέθεσε παρατηρήσεις επί της αιτήσεως καθορισμού των δικαστικών εξόδων.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 8 · Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το αντικείμενο και η φύση της διαφοράς, η σημασία της από τη σκοπιά του κοινοτικού δικαίου, οι δυσχέρειες που παρουσίαζε καθώς και τα εμπλεκόμενα οικονομικά συμφέροντα απαίτησαν σημαντική εργασία εκ μέρους του εκπροσώπου του και του δικηγόρου που τον επικουρούσε. Το γεγονός ότι ο κανονισμός 725/89 είχε κριθεί ανίσχυρος από το Δικαστήριο δεν μειώνει καθόλου τις δυσχέρειες της διαφοράς, δεδομένου ότι η αγωγή αποζημίωσης του Nölle στηριζόταν σε λόγους ακυρότητας του κανονισμού διαφορετικούς αυτών που προβλήθηκαν στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση Nölle του Δικαστηρίου.
- 9 Από νομικής σκοπιάς η διαφορά ήγειρε δύο θεμελιώδη ζητήματα, αφενός, το ζήτημα αν η θεμελίωση της ευθύνης της Κοινότητας λόγω της εκδόσεως ενός κανονισμού αντιντάμπινγκ, ο οποίος στη συνέχεια κρίθηκε ανίσχυρος, εξαρτάται από τη φύση της προβαλλομένης παραβάσεως ή από τη φύση της κοινοτικής πράξεως που προκάλεσε τη ζημία και, αφετέρου, αν τα έξοδα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων που, κατά τις διατάξεις του εφαρμοστέου εθνικού δικαίου, δεν αναζητούνται, μπορούν να αναζητηθούν με επίκληση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας. Επιπλέον, στο πλαίσιο της διαφοράς ανέκλυψαν επίσης δυσχερή ζητήματα παραδεκτού και απαιτήθηκε η παράθεση «αναλυτικών στοιχείων» ιδίως υπολογισμός των τόκων που η Nölle υποστήριξε ότι δικαιούται.
- 10 Όσον αφορά τη σημασία των εμπλεκόμενων συμφερόντων, το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι, αν, όπως υποστήριξε η Nölle, μπορεί να θεμελιωθεί εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας λόγω και μόνον του γεγονότος της εκδόσεως ενός κανονισμού αντιντάμπινγκ κατά παράβαση διαδικαστικού κανόνα, θα αυξανόταν σημαντικά ο κίνδυνος να υποχρεωθεί η Κοινότητα να καταβάλλει σε παρόμοιες περιπτώσεις αποζημίωση στους θιγόμενους επιχειρηματίες. Επιπλέον, μια τέτοια νομολογιακή λύση θα την ανάγκαζε να αναθεωρήσει ολόκληρη την πολιτική της στον τομέα του αντιντάμπινγκ καθώς και την ισχύουσα συναφή νομοθεσία.

- 11 Κατά του επιχειρήματος της Nölle, ότι το Συμβούλιο μπορούσε να μην επικουρείται από εξωτερικό δικηγόρο αλλά να εκπροσωπηθεί αποκλειστικά από κάποιον υπάλληλό του, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι κατά το άρθρο 17, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται και στις ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίες βάσει του άρθρου 46 του εν λόγω Οργανισμού, τα κοινοτικά όργανα είναι ελεύθερα να ζητήσουν τη συνδρομή δικηγόρου, η αμοιβή του οποίου εντάσσεται στα αναγκαία έξοδα του δικού λόγω της δίκης (διάταξη του Πρωτοδικείου της 6ης Φεβρουαρίου 1995, T-460/93 DEP, Tête κ.λπ. κατά ΕΤΕ, Συλλογή 1995, σ. II-229). Εξάλλου, αντίθετα με την άποψη της Nölle, η παρουσία του υπαλλήλου της επιπλέον του δικηγόρου που προσέλαβε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ήταν αναγκαία λόγω του ότι ο πρώτος γνώριζε πολύ καλά την υπόθεση.
- 12 Η Nölle υποστηρίζει ότι η αίτηση καθορισμού των δικαστικών εξόδων του Συμβουλίου, κατά το μέτρο που υπερβαίνει το προταθέν ποσό των 7 000 DM είναι προδήλως δυσανάλογη σε σχέση με την αγωγή αποζημιώσεως που αφορούσε ποσό 79 834,45 DM και ότι, αν γινόταν δεκτή, τότε η επιχείρηση θα έφερε το βάρος και της ζημίας που υπέστη και ενός σημαντικού τμήματος των εξόδων των δικηγόρων της, καίτοι είχε επιτύχει τη λόγω σοβαρών ελαττωμάτων ακύρωση του επιδικίου κανονισμού 725/89. Αντιθέτως, το Συμβούλιο, το οποίο κατά την προαναφερθείσα απόφαση Nölle του Δικαστηρίου ενήργησε παρανόμως, θα επιτύγχανε την πλήρη απόδοση των δικών του δικαστικών εξόδων.
- 13 Κατά τη Nölle, η φύση της διαφοράς καθώς και η οργάνωση της Νομικής Υπηρεσίας του Συμβουλίου καθιστούσαν περιττή την εκπροσώπηση του οργάνου αυτού από εξωτερικό δικηγόρο. Όσο για τα έξοδα μετακινήσεως του εκπροσώπου του Συμβουλίου, η Nölle υποστηρίζει ότι, όταν το συγκεκριμένο όργανο αποφασίζει να εκπροσωπηθεί κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση από εξωτερικό δικηγόρο, ουδόλως απαιτείται η παρουσία εκπροσώπου εκ των υπαλλήλων του. Το γεγονός ότι ο δικηγόρος του Συμβουλίου δεν μπορούσε να ενεργήσει ορισμένες διαδικαστικές πράξεις χωρίς προηγούμενη συνεννόηση με τον εκπρόσωπο του Συμβουλίου είναι ζήτημα εσωτερικής οργάνωσης της εκπροσώπησης του Συμβουλίου και δεν ανάγεται στα «αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι λόγω της δίκης». Εν πάση περιπτώσει, ο εκπρόσωπος του Συμβουλίου δεν συμμετείχε ενεργά στην εξέλιξη της προφορικής διαδικασίας.

- 14 Όσον αφορά τη φύση της διαφοράς, η Nölle υποστηρίζει ότι η διαφορά αφορούσε το ζήτημα κατά πόσον το Πρωτοδικείο όφειλε να λάβει υπόψη, κατά την εκδίκαση της αγωγής αποζημιώσεως, τις διαπιστώσεις που δέχθηκε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση Nölle σχετικά με την έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού 725/89, πράγμα που δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερο ή ασυνήθιστο από πλευράς διαδικασίας. Όσον αφορά τα δυσχερή ζητήματα παραδεκτού που κατά την άποψη του Συμβουλίου ήγειρε η διαφορά, η Nölle υπογραμμίζει ότι η εξέταση του παραδεκτού μιας αγωγής προηγείται της κατ' ουσίαν εξετάσεως. Τέλος, η διαφορά δεν απαιτούσε την παράθεση «αναλυτικών στοιχείων» και το σχετικό επιχείρημα του Συμβουλίου που αναφέρεται στον υπολογισμό των οφειλομένων τόκων δεν διευκρινίστηκε επαρκώς.
- 15 Εξάλλου, η διαφορά δεν ήγειρε «θεμελιώδη» ζητήματα και δεν αντιπροσώπευε σοβαρό οικονομικό συμφέρον για την Κοινότητα, καθόσον το ζήτημα ποια κριτήρια εφαρμόζονται στον τομέα της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας ανακύπτει συχνά σ' αυτού του είδους τις διαφορές. Άλλωστε, η νομολογία του Δικαστηρίου έχει δώσει απάντηση στο ερώτημα αν τα έξοδα δικηγόρων, που δεν αποδίδονται σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, μπορούν πάντως να αναζητηθούν βάσει των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, όπως προκύπτει από τη νομολογία στην οποία παραπέμπει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 37 της αποφάσεως. Όσον αφορά τα εμπλεκόμενα στη διαφορά οικονομικά συμφέροντα, η Nölle υποστηρίζει ότι δεν έχουν ακόμη εξειδικευτεί και είναι έμμεσα και δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο της αποδόσεως των δικαστικών εξόδων.
- 16 Τέλος, η Nölle φρονεί ότι το μνημόνιο δικαστικών εξόδων που συνέταξε ο δικηγόρος του Συμβουλίου δεν είναι αναλυτικό και δεν δείχνει επί ποίας βάσεως υπολογίστηκε η αμοιβή των παρασχεθεισών υπηρεσιών. Εξάλλου, κατά το μέτρο που το Συμβούλιο είχε συντονίσει την εκπροσώπησή του με την εκπροσώπηση της Επιτροπής, το μέγεθος της εργασίας έπρεπε να είχε μειωθεί σημαντικά. Εν πάση περιπτώσει και βάσει των γερμανικών νομοθετικών διατάξεων, η Nölle υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο δεν μπορεί να αξιώσει παρά το ποσό των 3 730 DM.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 17 Κατά το άρθρο 91, σημείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας, ως έξοδα που μπορούν να αναζητηθούν θεωρούνται τα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι λόγω της δίκης και ιδίως τα έξοδα μετακινήσεως και διαμονής και η αμοιβή των εκπροσώπων, συμβούλων ή δικηγόρων.
- 18 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει επομένως να εξεταστεί, αφενός, αν μπορούν να θεωρηθούν ως έξοδα δυνάμενα να αναζητηθούν οι αμοιβές που χρέωσε ο δικηγόρος του Συμβουλίου τη στιγμή που το Συμβούλιο είχε εκπρόσωπο, και, αφετέρου, αν η παρουσία του δικηγόρου του Συμβουλίου καθιστούσε περιττή τη μετακίνηση του εκπροσώπου του, ενόψει της προφορικής διαδικασίας, όπως υποστηρίζει η Nölle.
- 19 Συναφώς πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά το άρθρο 17 του Οργανισμού του Δικαστηρίου που έχει εφαρμογή στο Πρωτοδικείο βάσει του άρθρου 46 του οργανισμού αυτού:

«Τα κράτη καθώς και τα όργανα της Κοινότητας αντιπροσωπεύονται ενώπιον του Δικαστηρίου από εκπρόσωπο που διορίζεται για κάθε υπόθεση· ο εκπρόσωπος δύναται να επικουρείται από σύμβουλο ή δικηγόρο (...).»

- 20 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει σαφώς ότι, αντίθετα με την άποψη της Nölle, τα όργανα είναι ελεύθερα να ζητήσουν τη συνδρομή δικηγόρου οπότε η αμοιβή του δικηγόρου εμπίπτει στα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι λόγω της δίκης (διατάξεις του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 1979, 126/76 — Dépens, Dietz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1979, σ. 2131, σκέψεις 5 και 6, της 15ης Σεπτεμβρίου 1994, C-370/89 DEP, ΕΤΕ κατά SGEEM και Elroy, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 9, και Tête κ.λπ. κατά ΕΤΕ, προπαρατεθείσα, σκέψη 10).

- 21 Επομένως, όσον αφορά την απόδοση των εξόδων μετακινήσεως του εκπροσώπου του Συμβουλίου ενόψει της προφορικής διαδικασίας, το γεγονός ότι ο δικηγόρος του Συμβουλίου ήταν παρών κατά τη συνεδρίαση, ουδόλως εμπόδιζε την παρουσία και του εκπροσώπου, δεδομένου ότι αυτή ανταποκρινόταν, σύμφωνα με το άρθρο 17 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, στις ανάγκες της κατάλληλης νομικής εκπροσώπησης του οργάνου. Συνεπώς, τα έξοδα μετακινήσεως του εκπροσώπου του Συμβουλίου εμπίπτουν στα «αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι λόγω της δίκης».
- 22 Κατά συνέπεια, πρέπει να προσδιοριστεί το ποσό των δικαστικών εξόδων που πρέπει να αποδοθούν. Κατά πάγια νομολογία, ελλείψει κοινοτικών διατάξεων περί τιμολογήσεως, ο κοινοτικός δικαστής οφείλει να εκτιμήσει ελεύθερα τα στοιχεία της υποθέσεως λαμβάνοντας υπόψη το αντικείμενο και τη φύση της διαφοράς, τη σημασία της από τη σκοπιά του κοινοτικού δικαίου καθώς και τις δυσχέρειες της υποθέσεως, το μέγεθος της εργασίας που χρειάστηκε να επιτελέσουν οι εκπρόσωποι ή οι σύμβουλοι για την ένδικη διαδικασία και τα οικονομικά συμφέροντα που αντιπροσωπεύει η δίκη για τους διαδίκους. Προς τούτο δεν λαμβάνονται υπόψη τα εθνικά τιμολόγια περί καθορισμού των αμοιβών των δικηγόρων ούτε τυχόν σχετική συμφωνία μεταξύ του ενδιαφερομένου διαδίκου και των εκπροσώπων ή συμβούλων του (βλ. ως πλέον πρόσφατη, τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 12ης Μαΐου 1997, T-561/93 (92), Tiercé Ladbroke κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 22).
- 23 Βάσει αυτών των κριτηρίων πρέπει να προσδιορισθεί το ποσό των δικαστικών εξόδων που μπορούν να αναζητηθούν.
- 24 Όσον αφορά τη σημασία της υποθέσεως από τη σκοπιά του κοινοτικού δικαίου, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η αγωγή ήγειρε σημαντικά νομικά ζητήματα που δεν είχαν ρητά εξεταστεί με την προηγούμενη νομολογία. Συγκεκριμένα, με την αγωγή της, η Nölle υποστήριξε, πρώτον, ότι η ύπαρξη και η έκταση της υποχρεώσεως αποζημιώσεως που βαρύνει την Κοινότητα δεν προσδιορίζεται από τη φύση της κοινοτικής πράξεως που αποτέλεσε την αφορμή της προβαλλομένης ζημίας, αλλά από τη φύση του παραβιασθέντος κανόνα δικαίου, οπότε, εκτός της περιπτώσεως της παραβίασεως υπέρτερων κανόνων δικαίου που προστατεύουν τα άτομα, η εξωσυμβατική ευθύνη της

Κοινότητας στον τομέα των δασμών αντισταμίνγκ μπορούσε επίσης να θεμελιωθεί και σε παραβίαση διαδικαστικού ή καθαρά διοικητικού κανόνα. Δεύτερον, στο πλαίσιο της αγωγής ανέκυψε ένα νέο ζήτημα παραδεκτού, το ζήτημα αν τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβάλλονται οι διάδικοι στο πλαίσιο των εθνικών ενδίκων διαδικασιών και τα οποία δεν μπορούν να αναζητηθούν σύμφωνα με τις εφαρμοστέες εθνικές διατάξεις μπορούν ωστόσο να αναζητηθούν με αγωγή λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης κατά της Κοινότητας.

- 25 Πάντως, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η σημασία της υποθέσεως ήταν μεν βεβαία, πλην όμως το οικονομικό συμφέρον που αντιπροσώπευε η υπόθεση ήταν περιορισμένο. Πράγματι, οι ενδεχόμενες οικονομικές συνέπειες που θα είχε, κατά την άποψη του Συμβουλίου, η επίλυση της διαφοράς δεν θα μπορούσαν εν προκειμένω να ληφθούν απευθείας υπόψη καθότι επρόκειτο, εν πάση περιπτώσει, για υποθετικές συνέπειες χωρίς άμεση σχέση με την επίλυση της διαφοράς.
- 26 Το Πρωτοδικείο κρίνει επίσης ότι, ναι μεν η διαφορά ήγειρε σημαντικά νομικά ζητήματα, πλην όμως η εργασία την οποία χρειάστηκε να επιτελέσει ο δικηγόρος του Συμβουλίου για την υπόθεση δεν υπήρξε τέτοιας εκτάσεως ώστε να δικαιολογεί το ύψος των εξόδων που το Συμβούλιο ζητεί να του αποδοθούν.
- 27 Βάσει των προεκτεθέντων και λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υποθέσεως, κρίνεται δίκαιο να καθοριστεί το συνολικό ποσό των αμοιβών και εξόδων που μπορούν να αναζητηθούν σε 20 000 DM.
- 28 Δεδομένου ότι το ποσό αυτό λαμβάνει υπόψη όλες τις περιστάσεις της υποθέσεως μέχρι τη στιγμή της εκδόσεως της παρούσας διατάξεως, παρέλκει η χωριστή απόφαση επί του αιτήματος της αποδόσεως των εξόδων των διαδίκων στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας καθορισμού των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

Καθορίζει σε 20 000 DM το συνολικό ποσό των δικαστικών εξόδων που οφείλει να καταβάλει ο αιτών στο Συμβούλιο, περιλαμβανομένων και των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

Λουξεμβούργο, 12 Δεκεμβρίου 1997.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Καλογερόπουλος